

КОЗАРЧЕ

Сутрин ставам рано —
всеки ми се чуди;
знам — голям ще стана
щом съм ранобуден.

В планината вода
стадо от козички —
толкова са кротки,
толкова добрички.

Викна ли — край мене
всички се нареждат,
с погледи засмени
кротко ме поглеждат.

С тях в гората тичам,
свирия и се смея,
с цветенца ги кича,
песнички им пея.

Тъй живея с моите
шарени козички,
те са ми другарки,
те са ми сестрички.

Радой Киров

ПО ЗАЛЕДЕНИЯ ДУНАВ

Голям студ покри земята. Дебел сняг скърца под краката. Всичко живо се скри на топло. Дори врабчетата спряха да чуруликат и се гушеха около комините.

През тази люта зима и Дунава се покри с дебела ледена броня. От далече той блестеше като безкрайна, дълга сребърна лента, огряна от слънцето.

Една сутрин татко ми ме повика и каза:

— Дете мое, днес след обед ще облечеш най-дебелите си и топли дрехи. Ще отидем заедно на една чудна зимна разходка.

Сърченцето ми затупа радостно. Едвам дочаках до обед. И почти нищо не хапнах от вълнение.